

«Tiempo» dóna patents de democràcia

L' últim numero del setmanari madrileny *Tiempo de hoy* publicava una aproximació al nou govern de la Generalitat de Catalunya. En la introducció, se'ls escapa una generalització maligna, però ben eloqüent: els nous consellers, «durant la dictadura, militaven en associacions culturals; de córrer davant la policia, res».

Quina sorpresa! Que el lector repasse la llista del govern de Madrid, i ja veurà quins riscs enormes van córrer, «durant la dictadura», la major part dels ministres —a començar pel president González i per Alfonso Guerra.

Repassem: Macià Alavedra nasqué a l'exili; als 18 anys s'afilià el Front Nacional de Catalunya. Cullerell va ser membre del Moviment Socialista de Catalunya. Agustí Bassols entrà en Unió Democràtica de Catalunya just acabada la guerra d'Espanya. Al mateix partit va pertànyer, des dels 17 anys, Josep Miró. El mateix es pot dir d'Oriol Badia, membre d'UDC més de trenta anys, des del primer curs dels estudis de Dret. Xavier Bigatà pertany a Convergència des que es fundà el partit (1974, un any abans de morir Franco). No cal recordar la trajectòria política de Pujol —detingut, torturat i empresonat (dos anys i mig) el 1960. Pel que fa al nou president del Parlament de Catalunya, forma part d'Unió Democràtica des del 1982, després d'haver militat en Acció Catalana. «Durant la dictadura», fou reiteradament detingut i perseguit.

Conseqüència: abans de dir qui ha corregut o no davant la policia, potser convindria que el setmanari madrileny *Tiempo* s'adonés d'un fet senzillíssim: el seu director adjunt és un ex-columnista d'*Arriba*. Aquests, si de cas, anaven darrere de la policia. Sempre hi ha menys risc.

Jordi FRANQUET

Política

Diputats valencians al Parlament espanyol

A Madrid, forasters i silenciosos

Les interpel·lacions orals al govern tenen com a objectiu agilitzar la confrontació parlamentària entre l'executiu i l'oposició. El sistema ha estat inventat perquè a preguntes incisives corresponguen contestacions rotundes... Al parlament espanyol, li passa com a aquell ministre britànic que es perdé camí dels Comuns, després d'una excursió campestre pels voltants de Londres. A un camperol que es trobà preguntà: «podríeu dir-me on sóc?» El camperol respongué que dins el cotxe. El ministre es girà cap als seus acompanyants i digué «aquesta és la resposta perfecta a una interpel·lació, perquè el camperol no ha dit mentida, però no hi ha afegit res de nou».

S'esdevé al congrés espanyol que l'oposició majoritària cada setmana planteja de les maneres més curioses els temes de l'OTAN, la televisió privada, la creació dels 800.000 llocs de

J. GARCIA CANDAU

treball, les relacions amb Nicaragua i les possibilitats que té de ser alliberat Eloy Gutiérrez Menoyo, espanyol retintut a les presons de Fidel Castro. Cada setmana afegim el no-res a allò que ja sabíem. A alguns diputats, no se'ls entén què és allò que pregunten. Alguns interpel·lats no desitgen ser entesos.

El passat dimecres, la vesprada va tornar-se taurina perquè el veterinari i ex-critic de Ràdio València Pablo Panos Martí alertà la cambra sobre els problemes de la drogaaddicció dels toros i l'afaitat. José Barrionuevo, que com a ministre de l'Interior és el responsable del reglament taurí, es consolà públicament en recordar que el seu homòleg francès, Gaston Defferre, és l'encarregat de nomenar bisbes a Alsàcia. El diputat per València Gil Lázaro, especialista en el pres Gutiérrez Menoyo, s'alineà aquesta volta contra la mendicitat infantil. La novetat de la jornada estigué en l'afirmació del mi-

Els falta impetu

Als diputats valencians, els falta marxa. Els falta la moral de l'Alcoià per a intentar fer arribar als pares de la pàtria algun problema dels molts que hi ha a la Comunitat Regional del País de l'Antic Regne, com el de Sagunt, en el qual hagué de ser Santiago Carrillo qui posàs en solfa a Solchaga. Afortunadament amb el tema dels Columbrets ha pres la iniciativa Xavier Tàrrega, que és de Benicàssim, i sap el que val una tonyina.

Els més preocupats pels temes de València, això sí limitats a Russafa, són els conservadors, a qui Jorge Verstrynge ha d'aturar els peus de

Els diputats valencians, tots a una veu, cada setmana afegixen el no-res a allò que tots sabien. I els no-valencians, igual.

nistre Moràn, que anuncià la presentació d'una querella a Baiona contra els responsables del ametrallament del pesquer d'Ondarroa «Valle de Atxondo». Felipe González, president del govern, en un gest d'humilitat, afirmà que la «quota alíquota» de la creació de llocs de treball per al 1984 no s'estava complint.

Però la resta de les interpel·lacions parlamentàries solen tenir com a protagonista l'avorriment o l'astracanada. Amb Gil Lázaro, diputat popular valencià que s'ha pres la molèstia d'encarnar al Congrés el paper de defensor del desvalgut i de les causes perdudes, sempre passa el següent. En l'actual període de sessions, ha posat en allò que els castellans diuen «en jaque» Fernando Morán, a causa d'Eloy Gutiérrez Menoyo, un guerriller de família socialista al qual Castro no concedeix la llibertat, perquè després d'allò de Sierra Maestra li trobà connotacions amb la CIA. Gil Lázaro no té sort. Des dels escons de la majoria li perden el respecte, i han acabat prenent-lo per Miquel el dels perols. A mi em fa pena, perquè és l'únic diputat valencià que tenim cada setmana en acció. I és que a l'actual parlament passa quasi com a les velles corts franquistes, on es deia que els valencians anaven d'ànecs muts.

Uns tant i uns altres tan poc

No és aquest el cas d'Antonio Sotillos, a qui els socialistes donen camp obert i col·loquen en debats de singular importància. En les darreres setmanes ha cobrat un cert protagonisme el castellanenc Francesc Arnau, especialista en temes laborals. Arnau no és un home d'oratoría arravatadora, però diu les coses clares i concretes. S'escolta amb una certa atenció, també, Enric Sapena Granel, socialista amb anterioritat a l'existència del PSOE —és a dir, que té pedigrí—, i que és un home seriós i que també es ceneix amb correcció als seus arguments.

Vicente Ramos, «el glosador»

L'intel·lectual de la cambra és don Vicente Ramos, que ha deixat d'asseure's a la primera fila dels populars junt als regionals de Fraga, o siga Hipólito Gómez de las Rocas i Aizpun («... Navarra es euskaldun.»), perquè la seua plaça ha quedat en poder de Ramón Izquierdo, que en

Ramón Izquierdo, ja s'assau en la primera fila dels populars

les últimes setmanes s'ha convertit en assidu. Ramos, també conegut per «el glosador», com a conseqüència d'aquella intervenció en «La Clave», on cada volta que prenía la paraula anunciava que volia glosar aquest o aquell extrem, porta a l'hemicicle una cartera tan voluminosa com la dels ministres. L'home trau cada vesprada els seus llibres, desendolla l'antena dels debats i es dedica a estudiar. De tant en tant, algú li diu que cal votar: mou la clau i segueix amb el seu llibre. És sabut que en els últims temps ha aprofitat algun cap de setmana per a acostar-se a l'arxiu militar de l'alcàsser de Segòvia. El dia que torne a la palestra, igual sorprèn la cambra amb la seua erudició, i crea les gloses parlamentàries.

tant en tant, perquè no munten una falla a la seu d'Alianza Popular. Ara s'espera una ofensiva contra l'honorable Lerma per haver refusat la lletra de Maximilià Thous i haver deixat l'himne de l'Exposició limitat a la partitura de Serrano. La pregunta que es prepara al camp aliancista es dirigeix a saber si la lletra queda prohibida i si, per tant, seran perseguits d'ofici aquells que l'entonen. A Lerma, a qui tant agrada quedar bé amb tot el món per a no contentar ningú, li han insinuat la possibilitat d'oficialitzar la lletra de Thouets, el fill de D. Maximilià, que esmenà plana al pare i deixà així les primeres estrofes de l'himne: «Sota els plec de la nostra senyera, tots a una veu germans vingau...»